

NOVELLAPÁLYÁZAT

Pacskovszky Zsolt

TEJSZÍNES KAGYLÓ

Napihír

TANULJON JAPÁNBAN VÉCÉZNI

Kínos helyzetbe került egy ifjú amerikai diplomata, akit nagy megtiszteltetésként meghívtak Japán házába. Szükségét érezvén, kiment a fürdőszobába, ahol gyanútlanul elvégezte dolgát. Am a termék eltüntetésekor nagy bajba került: képtelen volt kiigazodni a sokgombos vezérlőberendezésen. Japánban ugyanis a legújabb divat a szupermodern vécé. Az előmelegített ülőke csak a kezdet, egy gyár már javában dolgozik a vizeletet automatikusan kielemező szerkenyűn, az öntisztító vécé immár a minimum, miként az automata le- és felhajtó is.

Harmos (27/171/52), mint sok gebe férfi (a bordái akár egy agárei), titkos vonzalmat érzett a nagydarab nők iránt. Azt azonban álmában sem gondolta volna, hogy amikor becsönget a rue de Soleil-en a második emeleti lakásba, mademoiselle Giroux-hoz, akit Jean-Luc elfelejtett fizikailag leírni neki, nem egy szikár, csontos nő fog ajtót nyitni, amilyennek ő egy XVIII. századdal foglalkozó irodalomtörténész professzornőt képzelt (Jean-Luc szerint a nő azért nem ment férjhez, mert titkon szerelmes volt Marquis de Sade-ba), hanem egy hústorony, egy nála magasabb hájtömeg, nagy, rengő emlőkkel és körülbelül 42-es vagy 43-as lábbal. Zavarba jött, és egy pillanatig azt hitte, eltévesztette a lépcsőházat.

– Késétt – mondta a vörösre rúzosott száj, majd mély sóhaj szakadt ki belőle. – Éppen benne vagyok egy cikkben, úgyhogy várnia kell.

– Jean-Luc nekem fél hármat mondott – nézett az órájára Harmos. – És most...

– Nem, negyed háromról volt szó – rázta meg a fejét a hájtömeg. – Üljön oda!

Lekapott egy fotelről néhány újságot, a *Le Monde* irodalmi mellékleteit, Harmos pedig leereszkedett az ülőalkalmatosság szélére, és kiszedte a mappájából azt a néhány oldalt, amit magyarul gépelt tele előző este, ilyesféle mondatokkal, mint: „mindenfelől nehéz eső, digitálisan is áll az idő”, néha pedig arányos elosztásban beszúrta Diderot nevét („mondd, kis Diderot, hol van a mamád?”), hátha Giroux véletlenül belepillant a jegyzeteibe. Izzadt a tenyere. Az asszony egyfolytában sóhajtozott a Power Macintosh előtt, és a fejét ingatta. A nyakán nagy barna anyagjegy éktelenkedett, amiből egy fekete szőrszál nőtt. Noha körben a falak tele voltak könyvekkel (betűrendben sorakoztak a fémpolcokon, címkékkel ellátott dossziékkal váltakozva), a lakás egy skandináv iroda benyomását keltette. Egy bonsai kivételével nem voltak növények.

Harmos sorba rakta a papírjait, majd a forgószéken terpeszkedő széles, hatalmas fenékre tévedt a szeme. Ahogy múltak a percek, egyre inkább hatalmába kerítette valami feszélyezettség: az ilyenfajta kövér nőkből, lányokból melegség szokott áradni (ezért vonzódott hozzájuk), Giraux esetében viszont... igen, az ő esetében mintha visszajára fordultak volna a dolgok (ezért lett irodalomtörténész?).

Harmos összerezgett: a nő időközben megfordult, és szuszogva figyelte szürkés, alamuszi szemével. Végre kilépett a dokumentumból, nyögve feltápáskodott, és odahúzta vele szembe a forgószéket.

– Hallgatom – mondta.

Harmos ránézett, s hátrább csúszott a széken, nehogy hozzáérjen a lába a labdányi fehér térdhez, amelyen műtét hege fehérlett. Levegőt vett, megköszörülte a torkát. De mielőtt megszólalhatott volna, Giraux a papírjai felé bökött kerek állával.

– Úgy hallottam, Diderot érdekli.

– Igen. Elsősorban a *Mindenmindegy Jakab*.

Giroux bólogatott, majd összehúzta a szemöldökét.

– Miért épp a *Mindenmindegy Jakab*?

– Mert... Nagyon modernnek tartom, és...

A mondatot éles telefoncsöngés metszette ketté.

Giraux intett, hogy várjon egy kicsit.

– De igen, zavarsz – harsogta a kagylóba, amit kissé eltartott magától. – Mondom, zavarsz! – üvöltötte még hangosabban. – Itt van nálam egy magyar.

– Egy micsoda? – Harmos önkéntelenül hallotta a vonal túlsó végén rikácsoló női hangot is.

– Egy magyar.

– Jézusom, milyen a bőre színe?

– Milyen lenne? Fehér!

– Milyen?

– Ide figyelj, anyuka, egy fél óra múlva visszahívlak.

– Nem hallom.

Giraux ingerülten lecsapta a kagylót, majd mosolytalanul visszaült a székre.

– Bocsánat. Hol tartottunk?

– A *Mindenmindegy Jakab*nál. Azt hiszem, a *Mindenmindegy Jakab* és a *Veszedelmes viszonyok* az a két regény a XVIII. században, ami...

– Nem éhes?

Harmost kissé váratlanul érte a kérdés; aztán eszébe jutott Jean-Luc intelme („lehetőleg ne mondj nemet semmire”), és tétova mozdulata végül egy „de igen”-be csúszott át. Giraux fújtatva vonult el mellette, akár egy mamut. Harmos lassan hátratekerte a nyakát, de már nem látta. Gondolkodni próbált, frappáns mondatokat kiötlelni, de a feje tompa volt, tompa. Kintről füledt, nyomasztó levegő áradt be a lakásba, párizsi zápor előszele.

– Nem jön? – hallotta Giraux hangját.

A nő a küszöbről szólt be neki, majd sarkon fordult, és ismét eltűnt.

– De, máris. Bocsánat.

Harmos eltévesztette az ajtót: először az ultramodern fürdőszobába nyitott be. Végül a tányérok koccanása, csörömpölése igazította útba. A mikrohullámú sütő csilintelt egyet, és Giraux pusztá kézzel kikapta belőle az átforrósodott tányért, amiről a villájával egy másik tányérra söpörte a barnás-fehéres étel harmadát.

– Tejszínes kagyló. Szereti?

Harmos kissé bizonytalanul bólintott, és leült az egyik tonetszékre. A mappáját a szék lábához támasztotta. Kint már rá is zendített az eső.

– Citrom? – kérdezte Giraux.

– Igen. Kérek, ha lehet.

A nő egy egészen apró falatot vett a szájába, lassan rágott, legalább egy fél percig, mielőtt nyelt volna. Szürke szeme közben Harmost fürkészte.

– Úgy hallottam, megkereste madame Lovast is. Ő nem akar ajánlólevelet írni?

(Mme Lovas, akinek a nevét Harmos örömeire két német lány rendszeresen „lofasz”-nak ejtette: magyar emigráns.)

– De igen. Csak kettő kellene, hogy megkapjam az ösztöndíjat.

– Értem. – Giraux újabb fél percig rágott. – Illetve: nem értem. Maga magyar. Miért nem a magyar irodalmat tanulmányozza inkább?

– Mert... – Harmos gyorsan lecsusszantott a torkán egy kagylót (rájött, hogy kevésbé émelyedik tőle, ha nem rágja meg), és a nőre nézett, aki lopva parányi karórájára sandított (a szíj fahasábnyi csuklójába vágott). – Őszinte leszek magához. Nemcsak az érdeklődési köröm, hanem a magánéletem is úgy alakult, hogy... Szeretnék mindenképpen Párizsban maradni. Ha ön írna ajánlólevelet, talán volna esélyem, hogy...

Mire kimondta, már meg is bánta a hazugságot. (Semmi jel nem mutatott arra, hogy a fekete hajú a sarki pékségből hajlandó lesz randevúzni vele. Érdeklődési kör, magánélet... Ugyan. Nem akart ő mást, mint lébecolni még egy fél évig. Minél kisebb felületen sűrűlni a világgal.) Az arca szürke lett, amikor látta, hogy Giraux ritkás szemöldöke a homlokába ugrik, miközben becserkészi villájával az utolsó kagylódarabot.

– Én is őszinte leszek – mondta a zsiros száj, amelyről evés közben lemázolódott a rúzs. Az apró szemek valahová Harmos füle mellé néztek. – Lehet, hogy szélsőségesnek fog tartani, de nem kertelek: nem vagyok hajlandó támogatni egy olyan ösztöndíjkérelmet, amivel franciák elől hapholna el egy helyet. Sajnálom.

A sárga szalvéta a tányér barnás-fehéres posványába hullt, mint egy őszi falevél.

– Nem eszi meg?

Harmos sápadtan nézett fel.

– Tessék? Nem. Szeretnék...

Giraux fürgén elkapta előle a tányért, és homlokráncolva nézett rá.

– Ki kell mennem – nyögte Harmos. – Megengedi, hogy...

– Balra a második ajtó. – Giraux zöld műanyag kesztyűt húzott a mosogatáshoz.

Harmos mereven lépkedett, mint akivel most nyelettek le egy kardot. Érezte, hogy már csak másodpercei vannak. Szerencsére ezúttal nem tévesztette el az ajtót. Felkattintotta a villanyt, beakasztotta az aranyszínű láncot, és sietve vézna combjára ráncigálta gyűrött nadrágját. A parányi, csupa fém és műanyag helyiségben halkán zümmögött valami. Harmos lerogyott, és rájött, hogy a hang alóla jön, hogy a sárga ülőke bűg, ahogy átlangyosítja egy láthatatlan izzószál. Becsukta a szemét. Az arca még mindig szürke volt a kudarcától, de most még nem akart erre gondolni; most nem akart mást, mint megkönnyebbülni. Törődöttsége, szorongása a fizikai enyhülés boldogságával keveredett. Alatta már nem zümmögött az ülőke. Igyekezett minél halkabb lenni, nehogy meghallja a belei nyögéseit Giraux, akinek a ténykedése kihallatszott a konyhából.

Talán öt perc telhetett el. Harmos szívesen üldögélt volna még egy darabig, de úgy vélte, most már illendő kikászálódnia. Megtörölte a fenekét a puha toalettpapírral, aztán lánc vagy öblítőkar után kutatott a keze. De nem volt sem lánc, sem öblítőkar.

Csak gombok. Zöld és piros gombok a sárga öblítőtartályon, s némelyiken lefelé vagy fölfelé mutató nyilak. Harmos nyelt egyet, és melegség kerítette hatalmába. Beharapta az alsó ajkát, majd óvatosan megnyomta az egyik zöld gombot, amin lefelé mutatott a nyíl. Semmi sem történt. A füle tövét vakargatta. Talán a másik – de a másik zöld gombban is csatlakoznia kellett. Félelemmel szánta el magát, hogy megérintse az egyik piros gombot. Majd a másikat. Most már izzadság ült a halántékán. Az orrát irritálta a szag. Lekapott az üvegpolcra egy illatosítósprayt, és óvatosan a levegőbe fűjt. Köhögés fogta el. Az nem jutott eszébe, hogy esetleg lehajthatná a fedelet, amit különben egy Chardin-kép díszített. Míg gondolkodni próbált, felhúzta a nadrágját. Aztán már dühből nyomodott, egyszerre több gombot, minden variációt kipróbálva, mígnem halvány sejtés támadt benne. Lehet, hogy önműködően öblít... Lehet, hogy az ajtónyitódásra lép működésbe a szerkezet... Nyomban ki is próbálta. Halkan résnyire nyitotta az ajtót, és Giraux távoli hangját hallotta: telefonon beszélt valakivel, talán az anyjával. A víz azonban nem indult meg.

És ekkor átsuhant Harmos agyán, hogy egyszerűen elinal. Hogy gyorsan kezét mos, és amíg a nő a behajtott ajtó mögött telefonál, kisurran a lakásból. De ahogy megtörlögte a fürdőszobában a kezét, és szemügyre vette elkínzott arcát a piros műanyag keretes tükörben, eszébe jutott, hogy Giraux esetleg elmondja a dolgot Mme Lovasnak és ki tudja, még kinek... Megnyikordult a szobaajtó, és a tükörben meglátta az óriási testet, amint elsuhan a folyosón.

– Elnézést...

Egy kisebb szoba ajtajában érte utol a nőt.

– Indul? – sandított rá Giraux.

– Igen. – Harmos zavartan vakargatta az orrát. – Csak... Nem sikerült... A vízöblítő...

Giraux értetlenül, összehúzott szemmel nézett rá.

Harmosnak persze csak most jutott eszébe, hogy mit kellett volna tennie: keresnie egy felmosóvödröt, gyorsan, halkan teleengedni vízzel a fürdőszobában, és...

Giraux némán, gyanakvóan indult a WC felé, ő pedig kissé lemaradva, lehajtott fejjel követte. Most már késő.

A nő kinyitotta az ajtót, a WC-kagylóba pillantott, majd hirtelen *nevetés* tört fel a torkából. Harmos megütközve nézte, amint a szenvtelenség szobra teljesen kivetkőzik magából: Giraux szinte fuldoklott a kacagástól, de nem, nem is kacagás volt ez már, hanem el-elcsukló féktelen röhögés. Amikor hátrapillantott, az arca vörös volt és zsírosan fénylett.

– Nem... nem húzza le? – dadogta Harmos megszégyenülten.

Giraux azonban mintha nem is hallotta volna a kérdést. A szemét fürkészte, és a fejét ingatta:

– Egy ekkora kis ember... Hová fért magába ilyen nagy... – A bolond nevetés megint rázni kezdte a testét.

Végre abbahagyta, és mintegy szórakozottan végighúzta kezét a Chardin-kép egyik fájának törzsén. A víz hangos robajjal zúdult ki a csőből. Giraux tetőtől talpig végigmérte, idegesítően felvihogott, majd elgondolkodó arcot vágott.

– Na jól van. Jöjjön.

A karjánál fogva visszarántotta Harmost a dolgozószobába, lenyomta a fotelba, s fénylő szemét le sem vette róla, miközben beütött egy számot a telefonba.

– Mégse tudok most elindulni, anyuka – üvöltötte a kagylóba. – Majd egy óra múlva. Mondom, később indulok. – A szemgolyója a plafon felé fordult. – Majd megyek!

A helyére ejtette a kagylót, és Harmosra nevetett, aki semmit sem értve, égő arccal, feszesen ült a fotel szélén.

– Azonnal jövök. – Giraux emberfejnyi mellével súrolta a vállát, ahogy elhaladt a fotel mellett.

Harmosból rövid sóhaj szakadt ki.

Kint még mindig locsogott az eső.

Hátradőlt, és becsukta a szemét.

Így ült, mozdulatlanul, összezsugorodva, mint egy törpe, miközben Giraux a kor-
bácsot kereste a szomszéd szobában.

Benedek Szabolcs

SÉTA A NAGY FALON

– Engem az a kínai lány érdekelne – mondta a fiú, a kezdeti izgalmak után nyugodtabb hangon. – A fotómodell Tien-csin környékéről.

– A kínai lány csak hatig van itt. Délelőtt tíztől este hatig.

– Ó – a fiú csalódottsága a vonal recsegésén át is érzékelhető volt –, igazán kár. Azt hittem, ma este...

– Én még itt vagyok – vágott a szavába a lány. – Ha gondolod, hozzám jöhetsz este nyolcig.

– De te nem vagy kínai?

– Nem – a lány nevetett. – Magyar vagyok.

– S elmondanád, hogy nézel ki?

– Százhatvanöt centi magas vagyok, ötvenhárom kiló. Sportos, vékony alkatom van, a mellbőségem száztíz. Szőke a hajam, a szemem szürkészöld.

– Aha – mondta a fiú. Kicsit töprengett a következő mondat előtt: – S azt mondod, este nyolcig vagy.

– Igen. De ha mondjuk nyolcra tudsz jönni, egy félórás még belefér.

– Egy félórás? Az mennyiért van?

– Négyezer forint. Az egyórás hatezer. Meg hát erre jönnek az extrák. Ha olyat is akarsz, úgy többre kerül.

– Értem – ez nem volt igaz. A fiú meg akarta kérdezni, mik azok az extrák, aztán letett róla, a gondolatától viszont szaporábban kezdett verni ereiben a vér. – Valószínűleg nem fogok extrát kérni.

– Az úgy négyezer. Teljesen normál, egyszeri aktus.

– S hol van ez?

– Hatodik kerület, Délibáb utca. A Bajza utcából nyílik...

– Megtalálom – hadarta a fiú. – Majd megnézem a térképen is.

– Akkor mikorra írhatlak be?

A fiú egy pillanatig habozott.